

ARNHEM IS BETER

Ik was laatst in Amsterdam.

Amsterdam...

Het hol van de hyena,
het nest van de aasgier,
het kamp van de jakhals...

Wat deed ik daar,
in Amsterdam...?

De stad die zich voedt met de dolende ziel,
de stad die zijn energie onttrekt aan het eenzame hart,
de stad die zijn kracht ontleent aan het verloren hoofd
dat zich denkend niet meer staande houden kan...

Wat deed ik daar...

Ik had ook in Arnhem kunnen wezen.

De Diamant van Gelderland,
de Robijn aan de Rijn,
de Parel van de Veluwe.

Arnhem.

Het Haagje van het Oosten

Waar de lucht zuiver is,
de aarde schoon
en het water rein.

Wat deed ik in Amsterdam?

Goed, ik geef toe,
ik was besmet
met het leugenvirus van verlangen...

Goed, ik geef toe,
de verlokkingen van die stad
kunnen virulent en veelverzegend zijn.

Want waar het in de rest

van dit lage land soms lijkt
of er avonden voorbij gaan
zonder zuchtje wind,
komt Amsterdam soms voor
- in de droom van provincialen -
als een wervelstorm van leven
dat geen moment van rust kent.

De stad wakkert fantasieën aan,
die smeulen in de borstkas
van iedereen die achttien wordt
en de horizon voorbij wil trekken
om de wijde wereld
en de grote stad te zien.

Maar dan...
Amsterdam?

Geen metropool maar een poppenkast,
waarin elkeen een kloon wordt van een ander,
een eend die vreemd in de bijt staart,
een slang die zichzelf in de staart bijt.

En als de beloftes in scherven uiteen zijn gevallen,
geen pas wordt gezet zonder snijdende pijn,
dan weet alleen de moedigste, de meest verstandige,
alleen hij die doorzet, die van geen wijken weet
de schreden terug te stappen naar de stad
waarin het leefste leven wordt geleefd,
niet Amsterdam, de illusionaire,
maar de oase van het Oosten,
het visionaire, het literaire,
het spreekt voor zichzelf:
het spectaculaire Arnhem.

Want wat hebben wij in Arnhem niet,
waar ze daar in het westen zo prat op gaan?

Vergelijk het Vondelpark eens met de Veluwe,
waar geen losgebroken papagaaien ijdel pronken met hun verendek
maar de machtige mythische poema heerst.
Waar geen stinktoeristen met hippiejoints en paddenstoelenletsel
ongeschoeid met bongo's en gitaren in kringen zitten,
of omlaaggevallen soapsterretjes als starlets bij Vertigo,
die wuft hun borstjes laten wuiven op ieder briesje dat veroorzaakt wordt
door een voorbij wandelend televisiepersoonlijkheidje.

Wij hebben heide, échte heide,

en een magistrale stralende zon.

Geen park maar een natuurgebied,
waar je niet in vijf minuten
met je bugaboo buggy
of je babboe bakfiets
omheen gefliereflickerd bent
- als je tenminste niet struikelt
over de misselijkmakende metromiet
of de gênant misplaatste hipster
die met zijn skinny jeans en scheve pony
ieder uitzicht weet te verpesten.

Nee.

Ons milieu is woest en wild
voor woeste, wilde mannen,
en woest aantrekkelijke sterke vrouwen
die niet bang zijn voor een rouwrand,
die hun nagels niet polijsten en verchromen,
die hun haren niet stylen maar kammen.

En die ongepaste trots op de Amsterdamse Amstel;
een riviertje dat zich zo makkelijk laat kanaliseren
kan zich moeilijk meten met de woeste stroom
die het Arnhemse land in tweeën kolkt, de Rijn,
de machtige Rijn, een van de langste rivieren van Europa,
die stroomopwaarts naar verre, vreemde streken leidt,
die in Graubünden in de Zwitserse Alpen ontspringt
en zich bij Schaffhausen van de Rheinfall stort,
de grootste waterval van Europa! En de Amstel?

De Amstel?

Die begint iets ten zuiden van Uithoorn,
kuiert rustig een paar kilometertjes verder
en gaat roemloos ten onder in het IJ.

En Artis dan, dat noemen ze een dierentuin,
terwijl er meer exotisch uitgedoste primaten
in vrijgezellenfeest-polonaise
over het Leidseplein waggelen
dan dat er exoten in Artis zijn,
ze noemen het een dierentuin.

Ik heb ook een tuin.
Als daar een Vlaamse Gaai in landt,
dan is het nog steeds geen dierentuin.

Maar Burgers' Zoo, dát is een dierentuin,
en méér; een oerwoud, een mangrovebos,
een oceaan én een woestijn. Burgers'
Zoo, dat is de wereld in het klein.

Kom daar maar om, in Amsterdam.

De Westertoren steekt met zijn 58 metertjes bleekjes af
tegen de 93 pronte meters die onze grote Eusebius meet.

De restauratie van de Westertoren in de jaren tachtig
kostte ongeveer 10 miljoen euro en duurde twee jaar.

De restauratie van de Eusebius is nét begonnen,
de kosten worden geschat op 60 miljoen euro
en de werkzaamheden gaan mogelijk twintig jaar duren.

Ik wil maar zeggen...

Amsterdam...

De Grachtengordel?

Wij hebben de Burgermeesterswijk.

De tram?

Wij hebben de trolley.

Die niet met schelle bel en vol doodsverachting
door de bochten krijst en bij elke plotse stop
de botten van bejaarden dreigt te verbrijzelen,
maar die vriendelijk voor het milieu is,
en zich bij het stoppen voor een halte
wat omlaag puft, zodat de oudere mens
wat makkelijker in kan stappen.

De Zeedijk met zijn Chinese couleur locale?

Daar is niets te vinden
wat je in de toko op de Steenstraat
niet kan krijgen.

De Amsterdamse school?
In Érnem zijn we streetwise.

De wallen worden opgeknapt?

Het roemruchte Spijkerkwartier
is jaren geleden al veryupt.

Het Rembrandtplein?

Tussen de penoze en de patjepeeërs,
de dagjesmens en de provinciaal?
Daar wil je toch niet dood gevonden worden.

Wij hebben de Korenmarkt,
waar je liever dood gevonden wordt
dan er levend te vertoeven.

Amsterdam Noord?

Arnhem Zuid!
Daar zit pas plebs!

Dus wat moet ik nog in Amsterdam?

Dichtgetikt en smog-verstikt,
aangedikt en self-gekickt,
vals gestrikt en ongeschikt.

Dus wat moet ik nog in Amsterdam?

Vol grootspraak en wansmaak,
vol blaaskaak en inbraak,
vol nachtwaak en moordzaak.

Dus wat moet ik nog in Amsterdam?

Ik blijf thuis, in het Arnhems hart.

De Diamant van Gelderland,
de Robijn aan de Rijn,
de Parel van de Veluwe.

Waar de lucht zuiver is,
de aarde schoon
en het water rein.